

MOSOLYGÓK LAPJA

2023. április

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

Egyszer volt, hol nem volt...

Kedves Olvasó!

Mesesorozatot indítunk, nem csak gyerekeknek. Meseszerű történeteket fogunk megosztani Önökkel, melyeknek természetesen csak véletlenül lehet közük a valósághoz.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szerencsétlen kisváros. Átok ült rajta, bármit elkezdett, semmi sem akart befejeződni. Az egyik ilyen aktuális történet, hogy a településnek volt egy kulturális nevezetessége a Szabadtéri Színpad.

Nem véletlenül volt népszerű, nyaranta messzi földről jöttek a nézők, csodájára jártak az esti szabadtéri előadásoknak. Ennek a fergeteges sikorsorozatnak azonban néhány éve vége szakadt. Hiába a teltházak kitűnő előadások, a tülekedések a jegyekért, a nemes és bölcs előljárók úgy gondolták, nem méltó a környezet. Új színpad kell, új színház kell. Igazuk is volt, mindenre ráfér egy átgondolt fejlesztés.

A jogfosztott önkormányzatok már alig adhatnak ki engedélyt, például építési engedélyt sem, de náluk maradt a városképi bírálat lehetősége. Ilyenkor illene a helyi népeket megkérdezni, mit szólnak a tervekhez? Egyébiránt a társadalmi egyeztetés kötelezettségét törvény is előírja. De ebben az elátkozott városban a nagytudású méltóságok ezeket a törvényeket mintha nem ismernék. A nagyobb baj az, hogy az alapos és átgondolt tervezés mibenlétét se nagyon ismerik. Mert egy nagyszabású tervet - egy színpadépítés pedig az - nem lehet úgy megtervezni, annak úgy nekifogni, hogy az nincs a szalagvágó átadásig kigondolva. Ki, mikor, mennyiért, mit is fog csinálni, cselekedni? Ne adj Isten építeni? Az illetékes városvezetés nem így tett. Nem tervezett, csak ötletelt! Ki legyen a kivitelező? Mennyiért is csinálja? Milyen garanciákkal? Mennyire lesz bőkezű? Félreértés ne essék, nem zsebekbe kellene adakozni, hanem városi alapítványokba. És amíg a döntéshozók ezeken a fogas kérdéseken tűnődtek, az idő vésszesen fogyott. Háború még sehhol, de a „háborús infláció” már itt volt. Háború még sehhol, de jöttek a szankciók. Meg az energia árak emelkedése. A totojás vége az lett, mire meglett a kivitelező, kiderült, hogy átkozottul kevés a pénzecske. A forint értéktelenedése, meg a brüsszeli ármánykodás vége az volt, hogy kevés lett a pályázaton elnyert forrás, meg az önerő. Nosza, a fő előljáró nem volt rest, okos homlokára csapott, és felsietett a várba, egyenesen a Karmelita kolostorba a nagyúrhoz. Fenséges nagyuram, instálom, adna-e még egy kicsinyke pénzösszeget? Ne maradjanak már szegyenben hűséges szolgálói! Kapott is egy keveset, a semminél valamivel többet. Mert a jó kormányzati kapcsolatok aranyat érnek.

Harmadnapra virradóra, vagy harmadhóra, vagy valamikor ilyentájt kiderült, így sem elég a summa. No, főemberünk magára kapta a kacagányt, kénytelen volt ismét a várúr lábai elé járulni. Esdeklem nagyuram, áldja meg az Isten, még az egyszer segítsen ki, mert különben oda az ország, oda a birodalom. A nagyúr összevonta a szemöldökét, összeráncolta a homlokát, és annyit mondott: utoljára! Senkiházi mihaszna, ne lássalak itt kuncsorogni többé! Tarts rendet a birtokodon! Megörült a helyi kiskirály, sietve baktatott hazafelé. De nem eléggé szedte a lábait, mert a fránya infláció gyorsabb volt nála. Lehagyta őt. Mire hazaért, kiderült, már ez a pénz sem elég. Pedig, hogy kigondolta. Jaj, de szép lesz, jaj, de fess lesz! Azt beszélik Frankhonból hozatott az építőmester drága pénzért, sok euróért ívelt vasgerendákat. El is kezdték összerakni. A helyiek csak néztek nagyokat, mi készül itt? Karinthyt idézve kérdezték: *”Hát ez meg már micsoda? Gőzmalom vagy mosoda?”* Óriáskerék, vagy talán ötletes fedett vízcicsúszda? Víz ugyan nincsen a közelben, de ha lehet lombkoronasétány fák nélkül, miért ne lehetne vízcicsúszda víz nélkül? Aztán egyszer csak, az a furfangos építőmester a homlokához kapott és azt mondta, ehhez a micsodához ez a pénz nem elég. Nem és nem! Úgy beszélük, illa berek, lelépett. Azóta ott szomorkodik szürke magányában a vastorzó. Beszélgetne, ha lenne kivel. Milyen szép lennék, ha készen lennék! Látnátok csak milyen fess lennék. De nem szólal meg a vasszörny.

Szegény alattvalók, a pór nép pedig nem tudja, mikor lesz ebből a huzavonából nyári színház? Mikor veszik át az építési területet a színészek, a rendezők, a dramaturgok? Mikor élvezheti az előadásokat a nagyjérdemű? Nagyapám valamikor úgy mesélte, valamire való mese nincsen tanulság nélkül.

Ennek a mesének a bölcs öregek szerint az lehet a tanulsága, nagyot akart a szarka, de nem bírta, vagy elfogyott a .....! Azóta hallgat a szarka. Azt se mondja itt a mese vége, fuss el véle!

Kedves földvári olvasók!

A következő lapszámunkban újabb mesét mondok Néktek. Addig szép álmokat, aludjatok jól, álmodjatok szépeket. Ha másról nem, hát egy szép Szabadtéri Színpadról.

H.K.

„Magyarországot nem uszító gondolatokkal nyugtalanítva, hanem köznapi hasznos jólétet gyarapító tettek sorával kell szeretni.” (Deák Ferenc a „haza bölcse”)

Volt egyszer egy

Klub

Gyorsan szeretném hírül adni, hogy ma is van, de én a klasszikus időket szeretném „megénekelni”.

A hőskort, midőn még nem létezett internetes szerencsejáték, benne pl. az élő fogadás lehetősége.

Amikor egy egész heti tudományos alapon készített elméletekkel, totó kulcsokkal, kombinációkkal, statisztikai adatokkal felvértezve összejöttünk, és hosszas vita után kitöltöttük a 13 + 1-es sima, vagy kollektív szelvényt/szelvényeket, majd vártuk a vasárnap délutánt, amikor bemondták az eredményeket. Mi meg az örök optimista szlogent: „majd a jövő héten!”

A játékkal összegyűjtött pénz miatt nem nagyon kell irigyelni bennünket, egyszer nyertünk egy komolyabb összeget, melyből a szép emlékü Rózsahegyi Tibor vezette Bajor Gizi Közösségi Ház éttermében az akkor aktuális 12 fős társaságban jól megünnepeltük magunkat.

E sorok írója az alapító tagok között volt Bekk Gézával, Dr. Gál Imrével, Máté Józseffel egyetemben. Később bővült a csapat, főleg amikor az összejöveteleknek állandó helyszíne lett a helyi fodrász üzlet minden pénteken 17,00 órától.

Olyan tagok csatlakoztak az évek során, mint Dr. Ledermayer Ferenc, ifj. Dr. Ledermayer Ferenc, Csontos József, **Geiger Károly**, **Gulyás Ferenc**, Kovács Gábor, **Kovács Zoltán**, Dr. Kiss Pál, Koseluk Mátyás, Máté László, **Kurdi István**, **Gubicza Béla**, Marácz Zsolt, Horog István, Holovits Huba.

Kilépők is voltak. Néhányan saját elhatározásukból, de sajnós akinek a nevét kövér betűvel jelöltem, nem csak a Klubból, hanem az életünkéből is, fájdalmasan fiatalon. Hogy az emléküket kegyelettel őrizzük, az nem csak egy üresen kongó mondat, hanem maga a valóság.

Ahogy teltek múltak az évek, az online fogadások belépésével felgyorsult és lerövidült a tippelésre fordított idő, így hát pótcselekvés után kellett nézni. Voltak olyan felkérések, hogy minősítsünk egy-egy bormintát, de többnyire „idoggáltunk csendben” ahogy a nóta mondja, finom borkorcsolyák elfogyasztásával, és persze világmegváltó tervek ismertetésével.

De ügyeltünk a kulturális és sportprogramokra is, hogy legyen mit a „brigád naplóba” feljegyezni az utókor számára.

Ennek krónikája:

2004. Prága	„A” csoportos hoki VB - CAN-FIN 5:4 - SVK-SUI 3:1
2005. Innsbruck	„A” csoportos hoki VB - USA-SLO 7:0- SWE-UKR 3:2
2006. München	Bayer München - Hertha Berlin (Dárdaival a csapatban) 4:2
2007. Milánó	Inter - Nápoly 2:1
2008. München	Bayern München - Nürnberg 2:0
2011. München	Bayern München - Manchester City 2:0 - v.: Kassai Viktor + Oktoberfest
2015. Krakkó	„B” csoportos hoki VB - HUN-UKR 4:2 - Kirándulás Zakopanéba.
2015. Zágráb	Dinamo – Bayern München Bajnokok Ligája meccs.
2016. Debrecen	DVCS - FTC 2:1 - jövet menet Tiszacsege Halászcserda.

Mindannyi szép és maradandó emlék, nem csak a helyszínek és az események miatt, hanem talán azért is, mert egy baráti társaságként élhettük át a kirándulásokat.

A Totó Klub vonata már nélkülem megy tovább, a történet újabb állomásait majd új krónikások írják...

Sz.J.

A ballagó idő nyomában

Bárhon legyenek a hazában, vagy az országhatáron kívül, ha a Göllében, 1900-ban született Fekete István író „Ballagó idő” című életrajzi regényét olvasom, itthon vagyok. Somogyban, szülőföldemen, ahol tiszta szívvel kaposinak vallhatom magam, mert errefelé (ahogy a regényből megismerhetjük) a Kaposvárt „Kaposnak”, a gólyát „gólának”, a folyót „folónak”, a fecskét „föcskének”, a polcot „stelázsínak”, a folyosót „gangnak” az esperest „öspörösnek”, a varjút „kányának”, az almát „ómának” hívták, és ahol a rosseb szó egyáltalán nem számított káromkodásnak. Ahol nem vallhatta igazán somogyinak magát az, akinek zsebében nem lapult a mindenre felhasználható bugylibicska, ahol kizárólag csak a tanító néni botránkozott meg azon, ha valamelyik osztálytársam az övé birtokos jelző helyett az „üve”, vagy ne adj’ isten az „üjeje” szót használta.

Bár a regény történéseinek ideje, és az én somogyi gyerekkori nevelődésem éve között jó ötven év számolható, mégis, mintha ugyanazokat az élményeket éltem volna át életem első tizennégy boldog éve alatt, mint a kántortanító (a mester) fia (az író), akit a gölleiek egyszerűen csak „Mesterpistának” szólítottak. Történeteink helyszíneit, Göllét és az én falumat, Toponárt (utóbbi önálló községként már nem található, bekebelezte a város) mindössze 22 kilométer (ötvennégyezer lépés) választotta el, a távolság gyalogosan egy nap alatt is megtehető volt. A környező falvak, puszták nevei nemcsak az írónak, de nekem is ismerősen csengenek: Andocs, Igal, Taszár, Zimány, Orci, Répáspuszta, Fészerlak stb. Annál is inkább, mert az 1950-es években, a toponáriakon kívül, osztálytársaim zöme is az utóbbi négy településről került ki.

Még mai is élénken emlékszem az egykori Festetics kastélyban kialakított, ma is ott működő iskolára, ahol akkoriban hat-hét, már az idősebb korosztályhoz tartozó pedagógus tanított. Velem együtt ötvenkét nebuló ült az első osztály megkopott padjaiban, hogy a törékeny termetű, de határozott (velem különösen szigorú) tanító néni (nagynéném) vezény-

letével, együtt, hangosan kántáljuk az egyszer egyet, majd először a levegőben, majd az újságlapokból összevarrt „füzetben” előre rajzolt betűt, ácsceruzával újra és újra áthúzva tanuljuk a betűvetést, a betűk formálását.

Szerettem ezt a falut, az ott élő embereket, és akkori osztálytársaimat is, bár kaposi születésüként, társaim, városi gyerekként tartottak számon. Ennek ellenére én ízig-verig közejük tartozónak éreztem magam, és ez szerint éltem életemet is.

Tanítás után, barátaimmal, csúzlival kezünkben, boldogan bóklásztunk az iskola melletti fás-bokros részen, vagy május végén, alkonyatkor, a réten hasalva, gyufaskatulyával felszerelve lestük a cserebogarak felröppenését, hogy foglyul ejthessük őket.

Nyáron, a saját magunk által fabrikált pecabottal horgásztunk a Desedapataknál, de az általunk gombostűből hajlított kezdetleges horog nem hozott sok sikert. Télen, az iskola mögötti dombon szánkóztunk. Még ma is orromban érzem a hó nedves illatát, ami néha csípős hideggel párosult. Nadrágunk szára már régen megfagyott a rátapadt, olvadó, kásás hótól. Gondoltuk, ideje lenne hazamenni már, de az utolsó előtti utolsó lecsúszás öröme ezt soha nem engedte.

A templom mellett, a ma is óvodaként működő épület első emeletén lévő tanítói lakásban, ahol nagymamám és nagynénémrel éltük mindennapi életünket, harangszó jelezte a reggel érkezését, s én boldogan élveztem a két csodálatos lény féltő szeretetét, gondoskodását és kényeztetését.

Aztán bekövetkezett az is, mint a regényben „Mesterpistával”. Tizen-

hároméves koromban elvesztettük Nagymamát. Szívemet ugyanaz a fájdalom szorította, mint az íróét: „És csak betántorogtam a szobámba, és csak néztem, néztem a régimódi, nagy karosszéket, amiben nagyanyám szokott ülni, és most mintha megint rám nézett volna a vastag ókula mögül... ezt a lassan szárnyaló szomorúságot ma, majdnem hatvan év tördelt messzeségéből is tisztán és világosan érzem”. Először borult rám az elmúlás fájdalma. Azóta, a „régiek” már mind a kaposi temetőben nyugodnak, s évről-évre egyre több keresztet kell öregedő kezemmel végig simítanom. De nem szomorkodom. Amíg lesz valaki, aki őrzi emléküket, élni fognak, és itt lesznek velünk. Csak „a kidőlt keresztnek nem köszön senki”.

Nagymama eltávozásával többé már semmi nem volt olyan, mint korábban. Közeledett a továbbtanulás ideje is, s szüleim egyre nagyobb vehemenciával próbáltak lelkemre beszélni, hogy a nyolcadikat már végezzem Kaposban, mert egy városi iskolából nagyobb esélyem lesz a középiskolai felvételre. Nem fogadtam meg tanácsukat. Nem akartam elhagyni egyedül maradt nagynéném és kedves falumat sem. Aztán jó egy év elteltével mégis sor került az elválásra. Amikor szeptemberben beléptem egy Kapostól távoli másik város kollégiumának kapuján, valami olyan érzés kerített hatalmába, mint amit a regény főszereplője maga is átélt: „... úgy éreztem: elkanyarodik az út, elmegy az otthon, nem jöhetek vissza többé soha, ha a városban rám mordulnak mérges emberek. Szemem homályos lett, és minden távoli; valami múltfélben volt, és mintha valami elkezdődött volna. De ami múlt, az nem múlik el, és ami elkezdődött, mintha mindig lett volna... hol van hát az utolsó otthon, ahonnan már soha nem kell elmenni?”

Rideg tényként szakadt rám a meg nem kerülhető valóság: véget ért gyermekkorom.

M.I.

Felhasznált irodalom:

Fekete István: *Ballagó idő* (Életrajzi regény), Móra Ferenc Könyvkiadó, Budapest, 1970.

A toponári Általános Iskola épületének homlokzata ma (Forrás: Internet)

Közmegegyezés

Na ez az ami nagyon kevés ügyben van meg a földvári emberek között. Legyen szó a cövekként beállt szabadtéri színpad építkezéséről, a tisztázatlan háterű, jogállású és jövő előtt álló új vitorlás kikötőről, a várost eladó Keringő megvásárlásáról, a nehezen értelmezhető 20 milliós Krajcár cirkáló megvásárlásáról, a BAHART kikötői üzletsor eltüntetésének szándékáról, vagy bármiről. Ezekről mindenkinek más a véleménye, meglátása, ha van ilyen egyáltalán.

Egyetlen egy valami van, amit mindenki egyformán lát és hangot is ad neki – az itt élő, a „gyütt ment”, a nyaraló tulajdonos és idelátogató – az a balatonföldvári közterületek egyre elkésőbb, a környező településekhez hasonlítva szégyenletes állapota. Ez különösen annak fényében, hogy majd mindenki emlékszik még arra, hogy az egykori „virágos” Balatonföldvár egyik büszkesége, hívó szava, a tisztaság, a rendezettség és parkok gazdagsága, gondozottsága VOLTAK. Anélkül, hogy a két háború előtti, talán sosem volt „boldog békeidőket” hívnánk tanúnak, elég a közelmúlt emlékeit magunknak megidézni, vagy elidőzni a „Balatonföldvár anno” facebook oldalunk varázslatos világában. Az idősebb generáció név szerint emlékszik a köztisztviselőként álló Gamesz vezetők nevének sorára, és hogy milyen súllyal volt jelen a település életében a „cég”. Manapság meg már szégyen ami várja az idelátogatót. Elég csak a vasútállomás környezetét megnézni. Egy kizárólag vendéglátásból és idegenforgalomból élő település tekintetében ez pedig hatványozottabban szégyenletes.

Az okokat keresve, azt rögzíteni kell, hogy a város-

üzemeltetés, a közterület fenntartás egy szakma. Manapság, még csak nem is egy könnyű szakma. Mi ezt tudjuk jól, de az eredmény miatt foglalkoznunk kell ezzel az állapottal. Hogy mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás, erre kevesen tudnak válaszolni, de azt mindenki tudja, hogy a kakasnak fontos szerepe van a képletben. Van kakas amely sikeresen megoldja a feladatot, van amelyik nem. Én azt látom, hogy a közterületek állapotáért most felelős Kiss Tibor a „Balatonföldvári Kulturális Szolgáltató és Fenntartó Közhasznú Nonprofit korlátolt felelősségű társaság” (röviden Nonprofit Kft.) ügyvezetője minden jóakarat mellett is hiába dolgozik munkaidőn túl is, az eredmény kiábrándító. Akkor milyen külső, belső, szervezeti és objektív okai lehetnek ennek az állapotnak, ennek az eredménynek?

Nos hát, ennek nagyon sok oka van. De nézzünk most csak egy számszakilag nagyon jól fogható, hatásos konkrét számsort, ami az újságolvasó számára is érthető, és érzékelteti, amit feszegetünk. Ez lényegében terület arányosan a közterület fenntartásra elköltött pénz. Pontosabban: a település mit költ a saját Gamesz/KHT /Nonprofit Kft./ Falugondnokság-ra, - az elnevezés településenként változik - értsd a közterületeire, strandjaira. Ez három tételből áll össze: Bruttó bérköltség, dologi kiadás és az összefüggő fejlesztés (gépvásárlás). Ez a fenntartók (nem a település!) költségvetésének fő összege. És van a település nagysága km²-ben, amit gondozni kell. A terület nagyságával elosztva a fenntartó költségvetésének fő összegét, megkapjuk, hogy az adott település hány forintot tud fordítani egy négyzetkilométernyi területének rendben tartására:

 Település neve	Területe	Szervezet költségvetési főösszege	Egy km ² -re jutó összeg
Balatonföldvár (Eredmény szégyellni való)	15,3 km ²	332 Mft	21,7 Mft/km ²
Zamárdi (Az eredmény egy csoda)	45 km ²	720 Mft	6 Mft/km ²
Balatonszárszó (eredmény jól láthatóan tisztességes)	30 km ²	74 Mft	2,5 Mft/km ²
Balatonszemes (Eredmény tisztességes)	36 km ²	74 Mft	2,1 Mft/km ²
Szántód (Eredmény irigylésre méltó)	8 km ²	8,7 Mft	1,1 Mft/km ²

Tehát a pici Szántódot leszámítva a nagyságrendileg legkisebb területre, arányosan elköltött legtöbb pénz hozza Balatonföldváron a legrosszabb eredményt. ...Konklúzió?

Ezek a számok a települések hivatalos oldalairól származnak. Nyilván vannak a szervezetek költségvetési fő összegében különböző torzítások, a finanszírozás, bevételek és feladatkörök tekintetében – amik azonban mindenhol azonosak - de ez a nagyságrenden nem sokat korrigál. Tehát az okok keresésénél a pénzhányt itt ki lehet zárni. Összeszedtük a települések terület fenntartására rendelkezésére álló eszközök állományát is, de itt sincs látványos, meghatározó különbség. Földvárnak is vannak jó eszközei, nem biztos hogy a legmegfelelőbbek, de erre fogni az eredménytelenséget nem lehet. Ha a rendelkezésre álló alkalmazotti létszámot nézzük, összehasonlításban ott sem állunk rosszul. A huszonegy fős állandó létszámot lehetne fejleszteni, de nem ez itt a legnagyobb gond, hanem az hogy ennek a létszámnak csupán a fele dolgozik a „terepen”. A többiek – tizenketten- zártkörű foglalkoztatottak, adminisztrátorok és intézményi lappangók. Ez tűrhetetlenül magas arány! Ez részben a szervezeti formá-

ból és részben a „hálából” való foglalkoztatásból adódhat. Ezen biztos hogy változtatni kell, mert a mostani bérköltségek mellett ez tarthatatlan. A területfelügyelet felszámolása – bár amíg volt is, parkoló örként rossz célra használták – nagy hiba volt. Nagy szükség lenne egy - két emberre, aki **a gazda szemével nézne a városra és a helyszínen tudna kapcsolatot tartani az ingatlan tulajdonosokkal.** A zöldhulladék szállítás időtartamát, tavasszal és ősszel meg kellene toldani egy - egy hónappal. Ez nagy segítség lenne a város tisztán tartásában.

Legtöbbet az lendítene az ügyön, **ha a lakosságot is bevonnák a város életébe, hisz mindenki tele van ötletekkel, de a nagy elidegenítésben nincs kihez szólni, és ezért a lokálpatriotizmus sem olyan erős mára mint más településeken. Pedig ennél nagyobb erőforrás e tekintetben nincs!** A szakmaiságon túl a közösség újjáépítése lenne a legnagyobb segítség e tekintetben is, mert egy szűk haveri kör nem azonos a itt élő szűkebb társadalommal. Nincs más út, nincs más megoldás mint a civil élet feltámasztása! Nem sétagalopp, de meg lehet csinálni! Egy kicsit kevesebb „fejlődés” és több törődés is jó lenne már.

Kárpáti Péter

A „Krajcár” cirkáló Balatonföldvár legújabb reprezentánsa

A képviselő testület március 16-án döntött arról, hogy a város számára a polgármester a tartalékalap terhére megvásárolhat bruttó 20 millió Ft-ért egy hajót, amennyiben az értébecslés reálisnak ítéli a vételárat. Ezt az összeget ugyan csak egyszer kell kifizetni, de a tájékoztatás szerint a kikötő és mederhasználati díj, valamint a felelősségbiztosítás évente összesen 627.400 Ft-tal terheli meg a jelenlegi, és a jövőbeni önkormányzatot. A javaslatuk az, hogy a BAHART - tal 2031.12.31-ig kössenek kikötőhasználati bérleti szerződést.

Aki azt kérdezi, hogy miért volt erre szükség, olvassa figyelmesen a városvezető előterjesztését, elképzelhető, hogy őt meggyőzi, minket nem sikerült:

„Szeretném megismertetni a Tisztelt Képviselőtestületet egy, a jövőben megvalósítandó helyi, a településhez, a Balatonhoz és a vitorlás sporthoz kötő, gyerekeknek és fiataloknak szóló programötlettel, az ún. ISKOLAHAJÓ programmal, ami egy környezettudatos oktatóprogram keretében ösztökéli a fiatalokat a Balaton valódi megismerésére, segít felfedezni számtalan lehetőséget, és értékelni azt az életminőséget, amit a tó és Földvár adottságai nyújtanak. Jelenleg eladóvá vált a balatonföldvári kikötőben található felújított Krajcár 70-es cirkáló, ami a későbbiekben az ISKOLAHAJÓ program zászlóshajója lehet, amennyiben élünk a kínálkozó lehetőséggel és a hajót megvásároljuk. Így a városunkhoz kötődő hajóra alapozva az ismertetett programot a későbbiekben pályázati és szponzorációs lehetőségek segítségével meg tudjuk indítani, illetve tovább tudjuk fejleszteni.”

Mielőtt óvatos duhajként kételkedni kezdenénk a nagyívű program életrevalóságában, ismerkedjünk meg az új jövevényvel.

A 15 m hosszú, tőkesúlyos Krajcár 70-es Balatoni Cirkáló születési dátuma 1999-2000-re tehető. Többszörös magyar bajnok hajóról van szó, 9 fős versenyszemélyzettel, pl. 1980-ban a kormányosa történetesen Holovits György olimpikon volt.

Nem először került eladó sorba ez a vitorlás, ugyanis az MKB Üzemeltetési Kft már 2016-ban szeretett volna túladni egy 27 egységből álló flottáján, melynek legdrágább hajója a Krajcár volt 7 millió forintos vételárral. Ez az üzlet akkor csomagban senkit nem érdekelt, ezt követően egyenként értékesítették a hajókat, így kerülhetett a jelenlegi eladóhoz, a SARUD Invest Kft-hez.

Hogy a kigondolt **Iskolahajó program** pont akkor jutott valaki eszébe, amikor a Klubház a hírek szerint tulajdonos váltás előtt áll, igen érdekes egybeesés. Továbbá, hogy ennek megvalósításához éppen ilyen monumentális cirkálóra lenne szükség, az erős kétevelyeket ébreszt bennünk. Szakértő informátoraink szerint ez a hajó versenyzésre, rekordok döntésére született, ilyen értékes, reprezentatív, drága alkatrészekkel

rendelkező hajót oktatásra, sétavitorlázásra senki nem használ. Azt a spekulációt megspórolnánk magunknak, hogy akkor mi is az igazi szándék, a földvári adófizető polgárok vannak annyira érettek, hogy maguk is meg tudják ezt ítélni. Annyi megjegyzést azért megengedünk magunknak, hogy ebből a pénzből bizonyára nagyon sok gyerek vitorlást lehetett volna venni, ha a felvázolt nemes szándék a valódi cél. Továbbá abban azért erősen kell hinni, hogy azok a ma még csak a kutya vacsorájával egyenértékű **pályázati és szponzorációs lehetőségek**, amiről az előterjesztésben olvashattunk sikeresen megvalósuljanak. Azt mi is tudjuk, hogy ha a hajó üzembentartója közel van a tűzhöz, akkor akár ez sikerülhet is, de azt nem tudjuk, hogy mi van akkor, ha ez a NER közeli állapot nem tart örökké?

És arra a kérdésre is jó volna választ kapni, amit nem hangulatkeltés céljából fogalmazunk meg, hanem nagyon is racionális alapon, ha tetszik józan paraszti ésszel:

Nagy hirtelen ilyen gazdagok lettünk?

Ősszel még takarékoságot hirdetett a városvezetés, bezárták a geotermikus fűtéssel üzemelő Közösségi Házat, testületi előterjesztés foglalkozott a város éjszakai világításának csökkentésének tervével, valószínűleg a Kult-Kikötő és a Bölcsöde építésének befejezése se a pénzbőség miatt állt le, a város banki hitelállománya se elhanyagolható, a Nyugati Strandon épülő vitorlás kikötő körüli állapotok is alakulhatnak úgy, hogy az önkormányzatnak illene takarékoskodnia.

Ismerjük a latin mondást: **„Navigare necesse est”**, (hajózni kell), de mindenáron?

És mondjuk a képviselőtestületnek együtt elhajózni?

Sz.J.

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly

Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület elnöke

Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-265-6-265

e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com

Újságunk kiadását támogató, számlaszámunkra

(10403923-50526966-84691001) érkező adományokat nagy tisztelettel megköszönjük, és igyekszünk megszolgálni.

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő

Az újság elkészítésében résztvettek:

Herényi Károly, Kárpáti Péter, Dr. Magyar István,
NABE csoport, Nemes András, Szabó József.

Ingyenes kiadvány

Mi van a víz alatt?

Városunk előtti víztérben komoly vízügyi beavatkozás történt, ami sok kérdést ébreszt, és aggodalmat kelt. A Balaton medrében olyat tettek ami a jelenlegi ismereteink alapján kétséges eredményre vezethet. A meder megbolygatása, az iszaplepel nem szakszerű elhelyezése a későbbiekben sok baj forrása lesz.

Jordán Ferenc a Balatoni Limnológiai Intézet akkori igazgatója írta: „A víz kémiai összetétele, plankton, nádas, halak, kagylók folyamatos vizsgálata fontos, hogy megértsük a rendszer működését.”

Vass Endre okl. halászati mérnök szerint a lepel iszap tápanyagban gazdag, főként foszfor és nitrogén tartalma a megbolygatás után oldódásnak indul, és visszatér a körforgásba, beavatkozik a kialakult táplálékláncba. Az iszap megbolygatásával gázok szabadulnak fel, melyek főként kénhidrogének, ammónia, valamint egyéb szerves vegyületek. Ezek hatására az oldott oxigénszint csökken.

A lebegő lágy iszaprézecskek egy része átláthatatlanná teszik a víztestet, ezáltal a fényviszonyok romlása nappali időben csökkentik az algák, vízi növények oxigén termelő lehetőségét. Az algák pusztulása növelik a lágy iszap kialakulását. Így felborul a sekély tavakra jellemző kényes biológiai egyensúly, károsodik a biodiverzitás (biológiai sokféleség). A valamikori gyakorlattal ellentétben (90-es évek), a felszivattyúzott lágy iszapot nem vonták ki a táplálék körforgásból, minden óvintézkedés nélkül az áramlatokra bízta, félvízen elengedték. Se iszap csapda, semmi.

Dr. Hajósy Adrienne geofizikus szerint „figyelni kell az iszap vándorlásokat, azok összetevőit. A kotrás két fő műveletből áll. Első a kotrás, a második, ami szintén hasonló jelentőséggel bír a zagy kezelése.” Ez azt jelenti, hogy a jelenleg is vízjogi engedéllyel bíró balatongyöröki, fűzfői, keszthelyi tározók valamelyikébe kell a fátyoliszapot elhelyezni, ott 2-3 évig tárolni majd hasznosítani. Szári Zsolt a Balatoni Halgazdálkodási Zrt. vezérigazgatója 2021. 10. 08-án kelt nyilatkozatában kijelentette, „meg kell kezdeni a meder kotrását, meg kell találni a helyet a zagy elhelyezésére.”

Ez nem kivitelezhetetlen feladat. Kollár József a BAHART korábbi vezérigazgatója írja: „A vállalat rendelkezik a Góliát nevű mederkotró géplánccal. Ez a gépsor mederkotrás közben a lágy frakciót uszályra rakja, míg a víz és a homok vissza folyik a Balatonba. Ez géplánc működőképes, már bizonyított a nyugati medencében.”

E művelet sor itt elmaradt. Dr. Pomogyi Piroska hidrobiológus, kutató állítja. „A szerves hulladékot a tóban hagyják, nem emelik ki.”

Csuti István biológus szerint jórészt ez is az oka a strandok feliszaposodásának, mert a tápanyag jelentős része belső forrásból a lepelből jön.

A Balatonban az algákon kívül még számos élőlény él. A nádas a legismertebbek egyike. Ez a pázsitfű-féle az élővizek filtere.

Egyes kutatók szerint a balatoni nádas nem pusztul, hanem pusztítjuk!

A vízben élő nádgyökér sarjai közt nagy mennyiségű növényi hulladék kerül a vízbe. A szabadon lengő fátyol iszap ezeket befedi, a vízben oldott oxigéntől elzárja. Így ismét anaerob (oxigén mentes) környezet alakul ki, mérgező gázok termelődnek. A rizómák és friss hajtások befedésével a fotoszintézist lehetlenné teszik, a nádas pusztul.

Azárt szisztéma ritkul, a hullámozás tönkre teszi.

A többi vízi élőlényre is komoly hatással van az elengedett fátyoliszap.

A kagylók egy része valami szilárd anyaghoz rögzíti magát, ott fejtik ki a vízre is jótékony hatásukat. Életmódjukból adódóan ők a víz aktív szűrői. Egy kis finom csövön keresztül beszívják a vizet, kiszűrik a számukra hasznosítható anyagokat, majd a megtisztított vizet testükből kipréselik. Ez jelentősnek mondható mennyiség, egy átlagos méretű kagyló naponta 2 liter vizet tud megszűrni.

Ezek a kis lények megtapadnak köveken, hajók alján, a meder kemény részein. Itt egyéb feladatokat is ellátnak. Nyáron a meleg vízben elszaporodó haltetteket, halpiócákat ezeken a kagyló telepeken próbálják a halak magukról levakarni.

A kagylók meghatározó szerepet játszanak a halak táplálásában is. A pontyok rendszeresen, a nagyobb keszegek, a harcsák gyakran eszik őket.

Áprilisban itt a ragadozó halak ivási ideje. A süllők, balinok leívnak a megmaradt kövezésekre, ha van, mesterséges fészkekre. Ezeket fel kell mosni, megszabadítani az ikrákat belepő finom iszaptól. A természetes ívó helyek esetében ez nem lehetséges, itt a tiszta vizet szállító áramlatokra van bízva a halak következő generációja.

A felelőtlen beavatkozás, a fátyoliszap visszatöltésével a folyamatok megváltoznak. Hosszú ideig vándorló, sodródó anyag megakadályozza a kagylók megtapadását, friss vízhez jutását. Elfedi a keménységeket, a lerakott ikrákat befulladásztja. A keresgélő ponty csapatok nem találják a kagyló telepeket, tovább állnak.

A végére hagytam személyes tapasztalataimat. Ez évben is lehetséges a „besétálás” horgászat. Eddig kb. 25-ször sétáltam a partról a mederbe 250 lépésnyi távolságra, hogy onnan dobjak be. A kb. 150 m-es távon két olyan 5-10 m szélesen iszap lerakódás alakult ki, hogy azt megjárni még a széles talpú mellel csizmában is kemény feladat. Az iszap bokán felül ér, ezek a sávok eddig nem léteztek.

Szélcsendes időben, a parton állva a vízben különböző színű sávok láthatóak. Ezek mutatják a finom szemcséjű részecskék vándorlását. Még ilyent sem láttunk.

Summázva ezt az írást, mentsük meg magunktól a Balatont.

*Nemes András
okl. agrármérnök, közhorgász
Balatonföldvár*

Politikamentes önkormányzatokat !

Egy polgármester munkájának értékét nem a politikai hovatartozása adja. Nem a kormányzati kapcsolatok, és nem a kormányzati pénzek összege elfogadottságuk forrása. Magam nem vagyok a Fidesz legodaadóbb híve. De ha Balatonfüreden élnék, eszembe sem jutna másra szavazni, mint az egyébként Fidesz tag Bóka Istvánra. Balatonfüred fejlődése lenyűgöző. A reformkori városrész felújítása korhű és igényes. A parti sétány, a kikötő vonza a turistákat.

A másik példa Székesfehérvár, a királyok városa. Polgármestere Cser-Palkovics András szintén Fidesz tagkönyv birtokosa. Ha fehérvári polgár lennék, biztosan rá szavaznék azért, mert töretlen a város fejlődése. Se Balatonfüredet, se Székesfehérvárt nem terhelik fölösleges politikai viták, mert polgármesereik intelligens emberként tudják, hogy nem ez

viszi előre az ügyeket. Beszélgetnek az emberekkel, kíváncsiak a véleményükre. Nem a pártjukat, hanem városukat és annak polgárait szolgálják. Sőt ezeket a városokat mintha a korrupció is elkerülné. A két polgármestert szeretik, és tisztelik a helyiek. Vendégként megfordulni Füreden és Fehérváron szinte lelki felüdülés. Éttermek, kávézók, cukrászdák sora kényeztetni az arra tévedőt. Láthatóan mindkét várost valódi, városukat szerető öntudatos polgárok lakják. A polgári életforma meglátszik a tartásukon, a tekintetükön, öltözködésükön, a stílusukon. És még mosolyogni is szeretnek. Az ilyen polgárok jó és hozzájuk méltó polgármestereket választanak, mert érzik és tudják, hogy felelősséggel tartoznak maguknak és városuknak.

H.K.

Nagy Bandó András: **Őstitok**

*Azt mondta minap egy gyermek,
tudós könyveket tett tűvé,
de a könyvek sem feleltek:
hogyan lesz az ember költővé?
Választ arra sem talált még,
hogyan szenvednek, szeretnek,
s arról sincs semmi emlék,
hogyan születnek a versek?
Minden vers poéta-őstitok,
íródik a régen megvolt,
lelkében ott az ősi ok:
a „még kell” és az „elég volt!”
Szavakat rakosgat egyre,
ahogy a méh gyűjti a mézet,
írogat, mindent feledve,
s át sem látja az egészet.
Verslábba versláb, szóra szó,
rímekre rím, sorokra sorok,
ritmus, pezsgő vagy ringató,
poétalélek háborog.
Nos, költő, itt állsz, mint gyermek,
kérdésre verseddél felelsz:
szavaid elrendezettek,
nem tudni, hogyan, de kész a vers.*

József Attila: **Naphimnusz**

Szeress úgy, mint a Nap !
"A Napsugár nem kérdezi,
Hogy mennyit ér a fénye
A Napsugár nem kérdezi,
Hogy mit kap majd cserébe
A Napsugár nem mérlegel,
Csak tündökölni árad.
Simogat és átölel,
de nem kér érte árat.

Szeress úgy mint a Nap, feltétel nélkül
Úgy, mint a Nap, ami szívedből épül.
Úgy mint a nap, fényből születve
Úgy, mint a Nap, áldást teremtve.

Szabó Lőrinc: **Tavaszi**

*"Mi az?"- kérdezte Vén Rigó.
"Tavaszi!"- felelt a Nap.
"Megjött?"- kérdezte Vén Rigó.
"Meg ám!"- felelt a Nap.
"Szeretsz?"- kérdezte Vén Rigó.
"Szeretlek!"- szólt a nap.
"Akkor hát szép lesz a világ?"
"Még szebb és boldogabb!"*

Gárdonyi Géza: **A Balaton**

*Csakhogy újra látlak, égnek ezüst tükre,
égnek ezüst tükre, szép csöndes Balaton!
Arcát a hold benned elmélázva nézi,
s csillagos fátyolát átvonja Tihanyon.*

*Leülök egy kőre s elmerengek hosszan
az éjjeli csendben az alvó fa alatt.
Nem is vagyok tán itt, csupán csak álmodom:
Balatont álmodom s melléje magamat.*

Minden ember fénysugár,
a mindenségnek része
Azt hiszi, hogy porszem,
pedig a mindennek egésze.
Minden ember fénysugár,
egy a végtelennel.
Minden ember fénysugár,
de ebben hinni nem mer.

Szeress úgy mint a Nap, feltétel nélkül
Úgy, mint a Nap, ami szívedből épül.
Úgy mint a nap, fényből születve
Úgy, mint a Nap, áldást teremtve.
Szeress áldást teremtve!"

Volt egyszer (van is! – lesz is?) egy Tourinform Iroda

Tizenegy évvel ezelőtt, 2012. januárjában azzal büszkélkedhetett a város, hogy fontos állomásához érkezett a térségünk turizmusa: a Balatonföldvári Kistérségi Turisztikai Egyesület több, mint 57 millió forintos, nagyrészt uniós támogatásból (15 %-os önkormányzati önrésszel) ünnepélyesen megnyitották a város központjában a Tourinform Irodát.

Nem vitatható, hogy ezzel a városunkban a vendégfogadás szintet lépett.

Az iroda korábban a Polgármesteri Hivatalban, majd a Községi Házban kapott helyet, később a nyári szezonban egy pavilonban látták el a szezon ügyfélforgalmát.

Ebben az igényesen kialakított, és berendezett épületben barátságos, tágas ügyféltérrel, korszerű kommunikációs eszközökkel felszerelve tudtak minőségi munkát végezni.

A betérő vendégek a szervezet munkatársaitól kapott személyes információk mellett számtalan kiadványok, LCD TV, a településen kihelyezett információs pontok segítségével tájékozódhattak.

A Magyar Állam és az Európa Unió 50 milliós támogatásából további informatikai eszközöket vásárolhattak, szabadidős kiadványokat jelentethettek meg, honlapot, plakátokat, molinókat készíthettek.

Az egyesületi taglétszáma bővült, az iroda ismertsége, társadalmi és szakmai elfogadottsága emelkedett. Minden adva volt, hogy a térség önkormányzataival, a turizmusban érdekelt szolgáltatókkal együtt, rendezvények szervezésével nagyban hozzájárultak Balatonföldvár vonzerejének növekedéséhez.

Újabb jelentős esemény volt a TDM-szervezet életében a 2012-es esztendő, amikor cca. 54 millió forintot fordíthattak turisztikai célra, melynek 15 %-át Balatonszemes Önkormányzatának támogatása és a tagok 5.000-150.000 Ft-os adományai biztosították. Ebből színpadot, minőségi fény – és hangtechnikát vásároltak, rendezvényeket szerveztek (Bajor Gizi Emlékév, Utcaszínház Fesztivál, Balatoni Halásznapi stb.)

Két évvel ezelőtt az iroda felújítására pályázaton 5,8 millió forint vissza nem térítendő támogatást nyertek. Ebből tudták finanszírozni a külső, belső festési munkálatokat, a bejárati lépcső felújítását, klímaberendezések telepítését, a tetőablakok árnyékolásának megvalósítását.

És akkor elérkeztünk 2023-hoz, amikor is a fent vázolt fejlődési trend váratlanul gellert kapott. A város vezetése úgy döntött, hogy a Tourinform Iroda épületét átadja a Rendőrségnek, amit mivel saját tulajdon, az adófizetők pénzéből (bruttó 4,9 millió forint) alakítanak át rendőrségi célokra.

A szervezet dolgozóinak a jövőben a Kulipintyó Villában kell végezni Balatonföldvár turizmusának további felvirágoztatását. Ha lenne vendégszámláló berendezés, komoly fogadást köthetnénk arra, hogy mennyivel kevesebb látogató keresi fel az irodát a Kulipintyóban, mint eddig a város szívében. Ja, hogy ez nem is fontos? Akkor nem szóltunk! Aki lát ebben a döntésben rációt, esetleg a felelős vagyongazdálkodásra is talál arra utaló jeleket (mert a Rendőrség jelenlegi épületét más célra nézték ki döntési helyzetben levő emberek), kérem írja meg a Mosolygók Lapjának, mindannyiunk épülésére.

De addig is, akik arra gondolnak, hogy itt véletlenül esett áldozatul az egyesület, illetve az iroda valamilyen magasabb szempontnak, tájékoztatásul leírjuk, hogy 2008-ban a gyenesdiási modellt átvéve az Önkormányzat úgy döntött, hogy a jövőben minden idegenforgalommal kapcsolatos ügyet átad a TDM-szervezetnek, azzal, hogy a működésének forrását biztosítja, továbbá az egyesület elnökségében képviselteti magát, hogy rálátása legyen arra a tevékenységre, ami tulajdonképpen az ő alapfeladata lenne (Mötv. 2011. évi CLXXXIX.tv).

Ez működőképes megoldásnak látszott, ami mára oda jutott, hogy a korábbi 19,5 millió Ft-os támogatás mindössze 5 millió Ft-ra apadt. Szólni kell még a Földvár Kártya (Város Kártya, Turisztikai Kártya) jelenségről, melyet a városvezetés 2017-ben vezetett be az állandó lakosok részére 5.000 Ft/fő/év, a nyaralótulajdonosok részére 7.000 Ft/fő/év áron.

Öt évvel később példátlan módon háromszorosára emelték a helyi polgárok részére, akik már csak 15.000 Ft-ért vehetik meg, ha meg akarják. Ebből tavaly több mint 20.000.000 Ft folyt be a város kasszájába, a terv 2023-ra 40.000.000 Ft. Ezt a pénzt ugyan a Tourinform Iroda szedi be, de utalja az Önkormányzatnak.

Hogy milyen következtetést lehet levonni a történelemből magunknak? Talán annyit, hogy a szakértelem a mai rendszerben nem igazán díjazott képesség, de ha arra gondolunk, hogy a turizmust akár be is szánhatták volna, akkor meg akár örülhet is az, akinek ehhez van kedve.

„Tekintettel arra, hogy a szavak tulajdonképpen mind tárgyakat jelképeznek, sokkal kényelmesebb volna minden ember számára, ha mindjárt magukat a tárgyakat cipelnék a hátukon, hogy megmutathassák, miről is akarnak értekezni... ha valakinek a témája igen bő és nagyon sokféle ágazó, ennek megfelelően kénytelen a tárgyából sokkal nagyobb batyut cipelni a hátán... Ily módon a diplomatáink a legnagyobb könnyedséggel tárgyahatnának idegen uralkodókkal és államtitkárokkal, akiknek nyelve egyébként teljesen érthetetlen volna számukra.”

Jonathan Swift 1726-ban keletkezett művében, a Gulliver utazásaiban olvassuk a fenti sorokat. Három év híján háromszáz év telt el, de a helyzet nem lett sokkal jobb. Úgy értem idehaza, Magyarországon. Máshol viszont igen.

Egy viszonylag friss felmérés szerint Magyarország lakosságának 57,6%-a az anyanyelvén kívül nem beszél semmilyen idegen nyelvet. Ezzel az eredménnyel Magyarország a harmadik legrosszabb helyen áll, mögöttünk már csak a románok vannak (64,2%) és a britek (65,4%), de hát – ilyen az élet – ez utóbbiak ugyebár a saját anyanyelvükkel jóval szerencsésebbek. A lista legelején Svédország található, ahol 96,6% beszél legalább egy idegen nyelvet, aztán Dánia következik 95%-kal, majd Lettország ugyanennyivel. Finnország 92%-kal a lista hatodik helyén található, a középmezőnyben Belgium (78,5%), Németország (78,7%), Csehország (79%), Szlovénia (84,1%), Ausztria (86,2%), Hollandia (86,3%) és Szlovákia (88,2%).

És most gondoljunk a minap Svédországba és Finnországba tartó operettküldöttségünkre, akik menni megleckéztetni gonosz svédet és finnet, s megmondani nekik, hogy előbb engedélyt kérni a Várhegy csúcsától, mit mondani a magyar kormányról, s csak aztán pofázni!

Értettem?

De nem értették, mert a magyar küldöttség vezetője otthon felejtette a tárgyakkal teli batyuját, s így nem tudta elmutogatni, mit is akar voltaképpen. (Ha ott lett volna a világ összes tárgyát tartalmazó batyuja, akkor sem sikerült volna, mert hogy voltaképpen miért is utaztak ki, azonkívül, hogy Buda oromzatáról küldve lettek, azóta sem világos előttük, s földi életük során ezt már nem is fogják megtudni.

Mindenesetre kínos volt, ahogy a magyar küldöttségvezető magyarul adta az interjút, de legalább nem kellett tolmács után üvöltönie, mert az ab ovo oda lett rendelve mellé. Szerintem előbb fog megtanulni egy svéd, vagy egy finn az angol és a német mellett magyarul, mint a magyar küldöttségvezető alapfokon angolul.

És mindez rendben van. Ahogy az is rendben van, hogy akadnak rektorok, vagy frissen és íziben a professzori ranggal megajándékozott lojalisták, akik rektorokként és egyetemi professzorokként látnak bele a nemzetközi egyetemi struktúrákba, ráadásul még véleményük is van azokról, amit Ursula von der Leyennek ki is fejtenek, rögtön azt követően, hogy estve jött a parancsolat, violaszín pecsét alatt.

És ott van Orbán Róza, aki – mint hallom – épp a műveletlen és végoráit élő nyugati világban, a firenzei egyetem Erasmus ösztöndíjasaként húzza a rabigát, s olaszul nem tud (jó-jó, a firenzei egyetemen tudnak angolul, van angol nyelvű képzés), szóval ha nem is tud olaszul, de azért – für alle Fälle – előállítottak neki valamilyen pecsétes papírt, miszerint egyenest Dante, Petrarca és Boccaccio nyelvét beszéli.

És eszembe jut, amikor még ösztöndíjasként először mentem ki

Rómába, s előtte ugyan nem kértek igazolást az olasz nyelvismertetről, ám az Olasz Intézetben közel 40 percen át hallgattak meg, kedvesen és érdeklődve, s aztán odakint már a második napon magamnak kellett intézmem a Külügyminisztériumban és a Kulturális Minisztériumban az összes hivatalos ügyemet, pénzt, dokumentumokat, belépőket, kiudvarolni minden lehetséges kedvezményt, majd elmenni a Vatikán Könyvtárba, ahol töviről-hegyire aprólékosan kikérdeztek, mit óhajtok kutatni, milyen tudományos eredményeket tudok felmutatni, mik az elméleti előfeltevéseim, milyen módszertan szerint kívánok haladni, s kiknek a kurzusait óhajtom látogatni római tartózkodásom során. De ez régen volt, még a Fidesz előtti időszámítás éveiben.

Azóta nagyot változott a világ. Nyelveken pedig ma már nem kell szólnia sem egy rektornak, sem egy egyetemi tanárnak. De még egy külföldre tartó küldöttség vezetőjének sem.

És rossz eredmény, ha az ország lakosságának 57,6%-a semmilyen idegen nyelvet sem beszél, hiszen a maradék 42,4%-a még mindig képes lehet megérteni valamilyen idegen nyelvű hírportált, annak veszélyei pedig beláthatatlanok.

Magyarország előre megy, nem hátra! Jövőre üdvös lenne elérni, hogy már csak 40% beszéljen idegen nyelvet, aztán 30%, majd 20, s ha ez kiegészül a magyar nyelvi készség szervezett lerontásával és a nyelvi formát öltő gondolatok visszaszorításával, bizony mondom néktek, a Fidesz-szellemiség apoteózisának (istenítésének) lehetünk majd élő tanúi.

A facebookon olvastuk:

Mindent lehet, csak kérdezem tőled, kedves barátom, ismerősöm? Lehet törvénytelenséget kiáltani, majd saját hasznára alaptörvényt változtatni? Lehet az emberek tiltakozását semmibe venni? Lehet megfenyegetni azokat, akik nem a hatalomra szavaztak? Lehet egyik kézzel Brüsszelből milliárdos támogatást zsebre tenni, a másikkal közben megálljt parancsolni Brüsszelnek? Lehet manipulációt konzultációba csomagolni? Lehet a nép megkérdezése nélkül Nyugatról Kelet felé menni? Lehet a hazánkat oligarchák homokozójává tenni? Lehet korrupt, tolvaj fejedelemnek tolvajt kiáltani? Lehet országot félelemben tartani, megosztani, ellenségképekkel kétségbeesésig leamortizálni, és a hívó kétharmad ölébe lökni? Lehet ellenzéknek látszani és senkinek sem lenni, semmit sem tenni? Lehet földet, trafikot, kastélyokat osztani a baráti, haveri körnek? Lehet egy falusi gázszelőként milliárdossá válni? Lehet intézményesíteni a korrupciót? Lehet fekete listázni az ellenzéki embereket? Lehet fantomokkal harcolni, az országot megvédeni? Lehet évekig veszélyhelyzetben tartani egy nemzetet? Lehet kiszorítani bárkit a közéleti munkából, mert ellentmond a hatalomnak? Lehet agyat mosni, híveket izgalomban tartani, hazugságokkal? Én már olyan „kis” dolgokról nem is beszélnék, mint orgiázó, pedofil, rendőrök elől menekülő politikusokról, mert én szégyellem magam, mint igazi keresztény, igazi jobboldali magyar állampolgár a kereszténynek mondott kormány helyett a morálisan lezüllesztett országunkban! Szerintem a gazdaságot hamarabb helyre lehet majd állítani, mint azt a sok érzelmi és személyiségtorzulási kárt, a gyűlölettel, az ellenségképekkel, az állandó harccal, amit ez az álkeresztény, immorális, álkonzervatív, áljobboldali ideológia és szakmaiság nélküli megöregedett formáció fog itt hagyni évtizedekre..... valamikor! Ezt a rendszert elfelejteni, csak a politika teljes megújításával, és új hiteles vezér megjelenésével lehet, összefogással, aki nem vett részt az elmúlt 33 év közéleti mocskában!!

Ön is tudja?

- Hogy bezárnak a Demokrácia-központok Erdélyben, mert a magyar kormány elzárta ez eddig gazdagon ömlő pénzcseppeket. A lényegében „határon túli kormányablakként” működő irodákban a kedvezményes honosítással, illetve magyarországi ellátásokkal kapcsolatos felvilágosítást adtak, de gyűjtöttek levél szavazatokat is.
- *Hogy az Európa Unió tiszteletadás helyett ismét keménykedett egyet a magyarokkal szemben, és elérte, hogy távoztak a kormánytagok az egyetemek kuratóriumaiból. De hát korábban keljenek fel, ha túl akarnak járni Orbán Viktor eszén, ugyanis valamennyi megüresedett helyre NER közeli embereket delegáltak. Ezt mindenki tudhatta, hogy így lesz, kivéve Brüsszelt. Nagyon ideje, hogy tökök vezetése legyen az EU-nak végre, jön 2024, és a Soros (nem Soros!) Magyarország lesz.*
- Hogy a Nyugati strandon két elmarasztaló bírósági ítélet ellenére gőZERŐVEL folyik az építkezés. Mindeközben a Pécsi Törvényszéken április 26-án lesz az a tárgyalás, ahol egyesületünk felperesként ismét megtámadta a Veszprém Megyei Kormányhivatal által kiadott engedélyt.
- *Hogy gyerekek ezrei élnek alkoholbeteg szülőkkel, ezek a családok pedig szabályosan újratermelik a traumákat. A szakemberek szerint ebből kilépni csak rendszerszintű változással lehet, főleg akkor, ha van a környezetében megbízható, érzelmileg elérhető segítő.*
- Hogy hazánkban több, mint 2500 napja rendeleti kormányzás van. Kezdődött 2015 szeptemberében a tömeges bevándorlásra (helyesen átvándorlás) hivatkozva, majd jött a COVID járvány, és az ukrán háború. Ez a napnál világosabban mutatja, hogy a parlament működése egy paródia, nálunk mindent egy ember dönt el, oszt jó napot.
- *Hogy a kormány a kötelező kamarai tagság megszüntetésével próbálta meg ellehetetleníteni az Orvosi Kamarát. Azonban mintegy 33.000 orvos, a tagság kétharmada maradt a Kamarában. Takács Péter egészségügyi államtitkár szerint ezt csalással érték el. Mindenki magából indul ki, szól a régi - régi mondás!*
- Hogy Bójte Csaba ferences rendi szerzetes egy videó tanúsága szerint 5 kislányt próbált rávenni, hogy imádkozzanak a börtönben ülő Budaházy György szabadulásáért, akit terrorizmus vádjával csuktak le, Bójte szerint ártatlanul.
- *Hogy Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter szíves közlése szerint a NATO vezetői felduzzadt, vízfejű alakok. Ő, mint tartalékos tiszt, és volt diplomata nyilván meg tudja ezt ítélni. Vagy előírta neki a főnöke, hogy mit kell mondania.*
- Hogy Európa számos országában már egy számjegyre az infláció, nálunk még mindig 25 százalék felett van. Ennek okai: a különadók, az Európa-rekorder 27 %-os áfa, a gyenge forint, az uniós források felfüggesztése miatti bizonytalan gazdasági környezet. A drágulás tovább növekszik, ha a kormány április 30-án kivezeti az ár-sapkákat.
- *Hogy a KSH szerint tavaly bruttó 516.000 Ft volt az átlagkereset az országban. Felcsúton a Puskás Ferenc Akadémián 2,4 millió Ft. Miközben a Puskás Futball Kft. 2022-ben 1,5 milliárdos veszteséget könyvelt el, holott évek alatt százmilliárdos támogatást kaptak. Orbán Viktor cinikus válasza erre az volt, hogy „úgy látszik a vállalkozók jó befektetésnek tartják a klub támogatását.” Szóval megint egyszer hülyének néz bennünket. Volt kitől tanulnia a helyi kiskirályoknak...*
- Hogy a korábbi ígéretek ellenére a Posta elbocsátott 1200 dolgozót a magas rezsiköltségekre hivatkozva. Szakemberek szerint 600 ember állása megmenthető lett volna, ha a Fidesz nem nyereszkedett volna, és az MVM nem adta volna 200 forintért a 12, illetve a 24 forintos áramot a Magyar Postának. Ellenben a sokmillió havi fizetéssel rendelkező vezérkarban nem volt leépítés, sőt komoly jutalmat kaptak ezért a gyalázatos intézkedésért.
- *Hogy a KSH legfrisebb adatai szerint a legjobban az információs és kommunikációs szektor fizet, ott 867 400 forint volt a bruttó átlagkereset. A legkevesebb pénzt a szálláshely-szolgáltatás, vendéglátás területén lehetett keresni, bruttó 349 700 forint volt a teljes állásúak átlagfizetése.*
- Hogy a Fidesz ismét módosítja a választójogi törvényt. Ennek lényege, hogy a jelölő szervezetek csak magyar természetes személyektől kaphatnak támogatást. Pártoktól, cégektől, szervezetektől nem. Nem nehéz belátni, hogy ezzel újabb akadályt állítanak az ellenzék számára a jövő tavaszi EU parlamenti és az önkormányzati választásokra.
- *Hogy olyan világban élünk, amikor egy törvény lehetőséget az egyházaknak arra, hogy egyeztetés nélkül bejelenthetik igényüket egy általuk kinézett ingatlanra, mert szerintük ez egy keresztény szellemű cselekedet. legújabb példa erre Békésszentandrás, ahol át kell adni a több milliárdot érő épület-együttest. Az önkormányzat azért sem hajlandó lemondani a jogos tulajdonokról, mert nemcsak az iskolaépület kerülne az egyházhoz, hanem az azzal azonos helyrajzszámra lévő 40 ezer négyzetméteres komplexum is, ahol raktár, szolgálati lakás, park, focipálya, mintagazdaság és egy 40 férőhelyes szálláshely is található. A polgármester azt mondta, hogy csupán az ingatlan 10 százalékán folyik oktatás, vagyis legfeljebb arra a részre tarthatna igényt az egyház. Egyelőre ellenállnak, de tisztában vannak vele, hogy a kormány szankciókat fog alkalmazni a település megbüntetésére érdekében.*

A Víz világnapja (2023. március 22.)

A Nők a Balatonért Egyesület (NABE) balatonföldvári csoportja az idén is, mint minden évben lelkesen szervezte a Víz világnapjának megünneplését.

A nem igazán barátságos időjárás ellenére sokan vettek részt rendezvényünkön. Utólag bevalljuk, hogy fele ennyi emberre se számítottunk. Sok helyi lakos mellett örömeinkre még több turista, üdülővendég is megjelent. Nem hagytuk befolyásolni magunkat az előrejelzések által, mert azt valljuk: „**nincs rossz időjárás, csak nem megfelelő öltözék!**” Nagyszerű volt látni a különböző csapatösszetételeket: szülők, gyerekek, családok, párok, barátnők, osztálytársak, baráti társaságok.

A Balaton Klub nagyszerű házigazdaként biztosította a helyszínt, a szeretett Balatonunk adta a csodálatos háttérrel. A Kincskereső játékunk sok érdeklődőt vonzott. Hét állomáson kellett a csapatoknak megbirkózni a különböző feladatokkal.

A rajt és a cél a Kvassay szobornál volt. Indulásnál „vaktérképet” kaptak a versenyzők, melyen nyomon tudták követni a forrástól az éren, csermelyen, patakon, folyón, folyamon át a víz útját a tengerig.

A tájékozódást segítette az állomásokat jelző lufik és kék-fehér szalagok sokasága.

Minden állomáson más-más feladványok voltak: keresztrejtvény a balatoni halakról, vízi járművekről, kvíz, vizes totó, puzzle kirakás, balatoni képeslapok válogatása, vízről szóló népdalok eléneklése, a homokozóban olyan üvegek megtalálása, melyekben Gárdonyi Géza Balaton c. versének utolsó sorát (*Balaton álmodom, s melléje magamat*) kiadó egy-egy szó volt elrejtve.

A helyes megfejtők, akik sikeresen teljesítették a kincskeresést, emléklapot, ajándékot, édességet kaptak jutalmul, melyek nagy részét a rendezvény támogatói ajánlották fel, ezúton is köszönet nekik! Név szerint: BAHART, Balaton Klub, Balatonföldvári Kilitőés

Hajózástörténeti Múzeum, Kultkikötő, Köröshegyi Levendulás, Podmaniczky Pincészet és Szőlőbirtok, Pravda Zöld-séges.

A kincskeresés mellett más programok is színesítették a délutánt.

Kreatív barkácsolás.

Ahol a koszorú is készült frissen szedett zöld növényekből, virágokból a Balaton megkoszorúzásához, a gyerekek nagy örömeire.

Vigyázz rám!

A NABE nagy társasjátékának is jelentős sikere volt felnőttek, gyerekek körében egyaránt.

Táncelőadás. A Földvári Csibészek Linedance csapata, különösen a szárszói „csibészkék” fellépése fokozta tovább a hangulatot. Tanítónőjüknek a felnőtt csapat tagjának köszönhető a sikeres utánpótlás nevelés.

Fekvőtámasz verseny.

Az egyik állomáson az „unatkozó” apukák számára fekvőtámasz versenyt rendeztünk, amihez lelkesen csatlakoztak anyukák és gyerekek is összesen húszan.

Ezt a sikeres programot (melyről a melléklet fotók is tanúskodnak), jövőre is tervezzük megrendezni a sok pozitív visszajelzést megszolgálva, friss ötletekkel újra gondolt feladatokkal. Ehhez javaslatokat, ötleteket mindenkitől szívesen veszünk.

**Legyünk még többen, és gondolkodjunk úgy, mint a kolibrók!
a NABE balatonföldvári csoportja
adószám: 18918548-1-31**

Van egy ősrégi mese egy kolibróról, és arról, hogy ez a pici madár miként viselkedett egy megoldhatatlannak tűnő helyzetben.
Az emberiség ma egy gyorsan változó, romló környezetben él. Veszélybe kerültek vizeink, és szembe kell néznünk környezetünk megállíthatatlannak tűnő szennyezésével.
Te mit teszel? Csak állsz és nézed? Vagy cselekszel is?

„Egy nap tűz ütött ki az erdőben. Minden állat menekült, és a saját életét mentette. A tűz szélén megálltak, és rémülten, tehetetlenül nézték a lángokat. Fejük fölött egy kolibri repült a tűzhöz oda és vissza, megállás nélkül. A nagyobb állatok csodálkoztak és megkérdezték a kolibrót: hát te meg mit csinálsz? A tűzhez repülsz vízért, hogy segítsék eloltani a tüzet, világszerte a kismadár. Az állatok kineveték, és azt mondták: ez ostobaság, nem vagy képes egyedül megfékezni a lángokat! A kolibri így válaszolt: lehet, de amit tudok, azt megteszem.”

A kolibri cseppenként szállítja a megoldást. Ő az a változás, ami jobbá teszi környezetünket.
Légy Te is kolibri!
Cselekedeteid, bármilyen aprók is, segíthetnek a világon!

**EN WATER
MÁRCIUS 22.
A VÍZ
VILÁG-
NAPJA**
2023. MÁRCIUS 22. 10:00-18:00

Magyarország történelmi korszakainak jelképei:

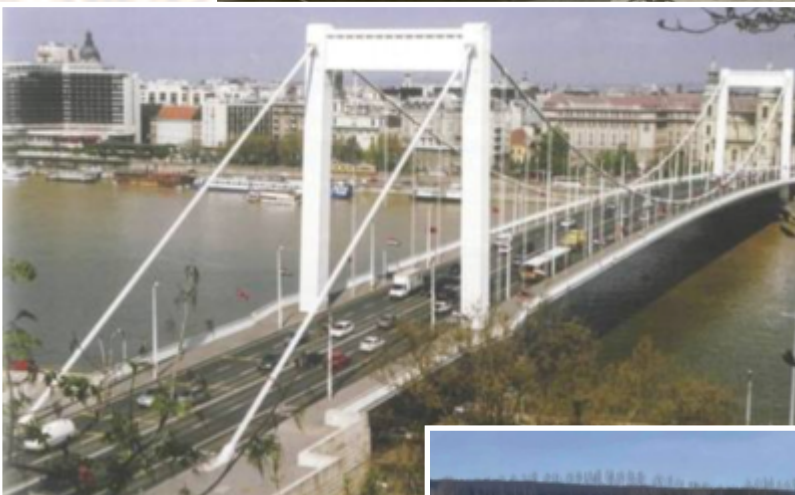
Széchenyi István kora

Kiegyezés kora

Horthy Miklós kora

Kádár János kora

Orbán Viktor kora